

1. FEJEZET

SZÜRKEVÍZ

– Kézmosáshoz ne használj tiszta vizet!

Süvítve hangzott fel a szelíd figyelmeztetésnek szánt feddés. Florence nem szeretett volna annak látszani, amit a fia *nyuggerpukinak* szokott nevezni, de akkor is – pofonegyszerű volt a házirend. Esteban pedig következetesen felrúgta. A vízpazarláson kívül is számtalan módja van annak, hogy az ember kimutassa, neki ugyan egyetlen (valamicskével) idősebb nő sem dirigál. Olyan lélegzet-elállítóan jóképű férfi volt, hogy az asszony szinte minden mást elnézett neki.

– Bocsáss meg, Atyám, mert vétkeztem – mormogta Esteban, miközben kezét a mosogatóban lévő műanyag lavórba merítette, amely a kifolyó vizet fogta fel. A pereme mentén tépett káposztadarabok úszkáltak körbe-körbe.

– Ennek így semmi értelme, igaz? – mondta Florence. – Hogy ha egyszer már tisztát használtál, utána szürkét használj.

– Én csak szót fogadok – felelte a párja.

– Nem mondod.

– *Té* meg mitől vagy ilyen jó hangulatban? – Esteban megtörölte a zsíros kezét egy még zsírosabb konyharuhában (újabb szabály: egy tekercs papírtörülköző hat hétig tart). – Valami balul ütött ki az Adelphiben?

– Az Adelphiben csakis balul ütnek ki a dolgok – morgolódott az asszony. – Drogok, verekedések, lopások. Ekcémától bömbölő babák. A hajléktalanszállók már csak ilyenek. Hogy őszinte legyek, nem fér a fejembe, miért olyan nehéz rávenni a lakókat, hogy lehúzzák a vécét. Ami nálunk a fényűzés csúcса.

– Bárcsak találnál valami mást!

– Én is azt kívánom. De el ne mondd senkinek! Ártana a szentséges hírnevemnek. – Florence tovább szeletelte a káposztát – az még hús dolcsiért is gazdaságos megoldás. De azt már nem tudta, hogy a fia gyomra meddig veszi még be ezt a zöldséget.

Mások mindig álmélkodtak az erényességén, amiért már négy hosszú éve ilyen megerőltető, hálátlan munkát vállal. Ám az anyagi természetére vonatkozó feltételezéseknek semmi alapjuk sem volt. Miután egyik rosszul fizetett, sokszor részmunkaidős állásról a másikkra tengődött, akármilyen tágra nyílt szemű önzetlenség motiválta is a Barnardon az amerikai tanulmányokra meg a környezetvédelmi politikára való agyalágyult kettős szakosodását, időközben szinte teljes egészében kivészett belőle. Munkahelyeinek a fele azért szűnt meg, mert egy-egy innováció egyszeriben elavulttá vált; dolgozott például egy olyan cégnél, amely a fűtésszámlán való spórolást lehetővé tévő elektromos hosszú alsóruházatot értékesített, de aztán a vásárlók hirtelen már csak olyan fűtött alsóneműt akartak, amely elektromos grafénnel működik. Más állások az ő huszonéves korában még *botoknak*, a kiszorított amerikai munkások által azonban kézenfekvő okokból manapság már inkább *robok*nak nevezett dolgok miatt szűntek meg. A legígéretesebb állást egy tücsöklisztből ízletes fehérjeszeleket készítő startup cégnél töltötte be. Ám miután a Hershey's megkezdte egy hasonló, csak éppen hírhedten zsíros termék tömeggyártását, a ro-

varalapú rágcsálnivalók piaca összeomlott. Így aztán, amikor belebotlott egy Fort Greene-i városi hajléktalanszálló álláshirdetésébe, a kétségbeesés és a ravaszdiság elegyétől vezérelve megpályázta: amiből New York City garantáltan soha nem fog kifogyni, azok a hajléktalanok.

– Anya? – szólalt meg csöndesen Willing az ajtóból. – Most nem én jövök a zuhanyozásban?

Az asszony tizenhárom éves fia alig öt napja zuhanyozott utoljára, és tökéletesen tisztában volt vele, hogy mindannyiuknak heti egy zuhanyozás jár (a közbeeső időben befésülhető szárazsamponnt használtak). Willing azt is felpanaszolta, hogy az ultra-környezetvédő zuhanyrózsájuk alatt állni olyan, mint „ködben indulni sétára”. Való igaz, a finom vízpermet miatt trükkös dolog volt kimosni a hajkondicionálót, de hát erre nem az a megoldás, hogy több vizet használunk. Hanem hogy leszokunk a kondicionálóról.

– Még nem igazán... de azért menj csak – enyhült meg az anyja. – Ne felejtse el elzárni a csapot, amíg beszappanozod magad!

– Megfázom. – A hanghordozása semleges volt. Nem panaszképpen mondta. Hanem mint tényt.

– Azt olvastam, hogy a didergés jót tesz az anyagcserének – válaszolta Florence.

– Akkor az enyém *irtó jó* lehet – felelte szárazon Willing, és sarkon fordult. Nem volt szép tőle, hogy az anyja divatjamúlt szókincsén gúnyolódott. Az asszony már réges-rég megtanulta, hogy ehelyett azt mondja: *dermesztő*.

– És ha neked van igazad, és ez a vízmizéria csak egyre rosszabb lesz? – kérdezte Esteban, miközben tányérokat vett elő a vacsorához. – Ezzel az erővel akár tökig kinyithatnánk a csapokat, amíg még lehet.

– Időnként tényleg hosszú, forró zuhanyozásokról fantáziálok – vallotta be Florence.

– Áh, igen? – A férfi hátulról átölelte a derekát, miközben az asszony újabb káposztacikkelyből vágta ki a torzsát. – Ennek a fős-

vény, basáskodó kóristalánynak a lelke mélyén egy kitörni vágyó hedonista rejtőzködik.

– Istenem, annak idején valóságos zuhatag alatt kéjelegtem, olyan forró vízben, amelyet csak elbírtam. Tinédzserkoromban egyszer akkora gőzfelhőt csináltam, hogy felhólyagosodott tőle a fürdőszoba festése.

– Ennél szexibb dolgot még életedben nem mondtál nekem – suttozta a fülébe a férfi.

– Hát, ez elszomorító.

Esteban felnevetett. A munkájához tartozott, hogy gyakran jól megtermett idősödő testeket emelgessen mozgássegítő kiskocsikra – ha az ember csak kicsit is menő akart lenni, a *mocsi* szót használta –, és ez formában tartotta. Az asszony érezte a hátának feszülő mell- és hasizmait. Fáradt volt persze, és meglehet, kereken negyvennégy éves, de ettől mostanság olyan lett, mint egy mai csirke, annyira felkavarta az érzés. Jó volt vele a szex. Ez vagy valami mexikói dolog volt nála, vagy egyszerűen férfiként párját ritkította, mindenesetre Esteban az általa ismert összes többi pasival ellentétben nem állandó pornóétrenden nevelkedett már öt éves kora óta. Neki a hús-vér nők voltak az esetei.

Nem mintha Florence olyan nagy fogásnak tartotta volna magát. Kinézetre a húga kenterbe verte őt. Avery sötét bőrű volt, finom domborulatokkal és azzal a leheletnyi törékenységgel, amit a férfiak annyira elragadónak találnak. Az örökös hajtástól inassá és erőssé lett, keskeny csípőjű, nyughatatlan, hosszúkás arcú Florence-re, akinek boglyas gesztenyebarna sörénye örökösen kiszabadult a tarka selyemkendő alól, amelyet kalóztílusban hordott, hogy rakoncátlan fürtjei ne legyenek útban, gyakran mondták, hogy „lószerű”. Ő ezt a jelzőt mindaddig pejoratívnak értelmezte, amíg Esteban az ő ingerlékeny kancacsikójának a tomporára csapva maga is szenvedélyesen rá nem kapott erre a jellemzésre. Meglehet, rosszabbul is járhat az ember annál, mint hogy egy lóra hasonlít.

– Látod, nekem egészen más a felfogásom – dörmögte Esteban az asszony nyakába. – Nem lesz több hal? Tömd a fejed chilei tengeri sügérrel, mintha sose lenne holnap!

– Épp ez a bökkenő, félő, hogy nem is lesz holnap. – A tanító néni cicceget önparódia mérsékelte, mert tudta, hogy a világ felé mutatott szigorú, becsületes arca a férfi idegeire megy. – És ha mindenki úgy reagál a vízhiányra, hogy félórát zuhanyozik, „amíg még lehet”, akkor még hamarabb fogyunk ki a vízből. És ha neked ennyi nem elég, a víz drága is. *Vérmesen* drága, ahogy a gyerekek mondják.

A férfi elengedte az asszony derekát.

– *Mi querida*, te olyan búval bélelt vagy. Ha a Kőporszag valamine megtanított bennünket, akkor az az, hogy a világ egy szempillantás alatt a pokolra kerülhet. A katasztrófák közti röpké időközökben meg éppenséggel megpróbálhatnánk magunkat jól érezni.

Ebben volt valami. Eredetileg az volt a szándéka, hogy ezt a félkilónyi darált sertéshúst valahogy kiporciozza két étkezésre; utoljára egy hónapja került az asztalra vörös hús. Esteban sürgetését követően, hogy ragadják meg a pillanatot, hirtelenjében fejenként tizenöt dekás egyszeri adagok mellett döntött, és ettől a féktelen pazarlástól meg is szédült, míg csak azon nem kapta magát: *elvégre állítólag a középosztályhoz tartozunk*.

A Barnardon merészségnek tűnt „Társadalmi osztályok 1945-től napjainkig” címmel írni a disszertációját, hiszen az amerikaiak azzal áltatták magukat, hogy ők fölötte állnak az osztályoknak. Csak-hogy ez még a legendás gazdasági visszaesés előtt volt, amely fatális módon egybeesett az ő főiskolai diplomaosztójával. És ami után az amerikaiak már semmi másról nem beszéltek, csak az osztályokról.

Florence egyfajta nyers, praktikus személyiséget tett magáévá, az önsajnálát soha nem lett a sajátja. A nagyapja által összegyűjtött tandíjalapnak hála, őt kevésbé terhelték az értelmetlen tanulmányai közben felhalmozódott adósságok, mint sok barátnőjét. Avery külsejét talán irigyelte, a hivatását viszont nem; a „TestÉsz”, ezt

az alternatív terápiás praxist titkon parazita humbugnak tartotta. Bölcs dolog volt tőle, hogy East Flatbushban vásárolt házat, ugyanis a valamikori lepusztult környék időközben elegáns negyeddé nőtte ki magát. Mumbaiban lázadoztak az indiaiak, mert nem telt neki zöldségfélékre; neki legalább még mindig jutott hagymára. Meglehet, a szó szoros értelmében „egyedülálló anya” volt, csakhogy ebben az országban az egyedülálló anyák száma meghaladja a férjzettekét, és már maga a kifejezés is kikopott a használatból.

A szülei ezt mégis mintha képtelenek lettek volna felfogni. Noha kezüket-lábukat törték igyekezetükben, hogy fennen hangoztassák, milyen „büszkék” rá, a burkolt célzás, hogy legidősebb gyermeküknek negyvenakárhány éves korában még mindig szurkolniuk kell, sértésnek minősült. Az meg egyenesen elviselhetetlen volt, ahogy a hajléktalanszállón betöltött mostani állása miatt körbehízelegték. Nem azért vállalta el azt a munkát, mert dicséretes dolog, hanem mert munka. Az a hajléktalanszálló létfontosságú közszolgáltatást nyújtott, csakhogy egy tökéletes világban ezt a szolgáltatást valaki más nyújtotta volna.

Igaz, a szülei is megszenvedték a magukét. Az apja, Carter már régóta úgy érezte, nem tud kiteljesedni a nyomtatott sajtóban, mivel időtlen idők óta ott ragadt a Long Island-i *Newsday*nél, és sosem ő csípte meg a befolyásos, jobban fizetett állásokat, amelyeket érzése szerint érdemelt volna. (Amellett apa mintha világéletében különbnek tartotta volna magát Nollie nővérénél, aki véleménye szerint semmit sem érdemelt, és akinek a könyveit, mint arra nemegyszer célozgatott, túlértékelték.) Karrierje vége felé aztán mégiscsak kapott munkát az ő imádott *New York Times*ánál (Isten nyugosztalja). Ugyancsak a gépjármű-, később pedig az ingatlanrovatot kapta meg, de az, hogy sikerült bejutnia az általa legnagyobb becsben tartott laphoz, számára egy életre szóló elismerést jelentett. Anyja, Jayne az egyik apokaliptikus vállalkozástól a másikig bukdácsolt, de mégiscsak ő *vezette* azt a közkedvelt könyvesboltot, a Polcrendszer, amíg

be nem fuccsolt; ő *vezette* azt a kézműves csemegeüzletet a Smith Streeten, amíg a Kőkorszak idején ki nem fosztották, amit akkora traumaként élt meg, hogy soha többé be nem tette oda a lábát. És saját házuk volt, nemdebar? – méghozzá tehermentes! Mindig is volt *kocsijuk*. A szokásos módon nekik is meggyűlt a bajuk a család és a karrier közötti zsonglőrködéssel, de igenis volt karrierjük, nem pedig csak valami szimpla munkájuk. Amikor Jayne megkésve teherbe esett Jarreddel, az új babájuk meg a két lányuk közötti különbség aggasztotta ugyan őket, de azon egyikük sem agonizált, ahogy később Florence, amikor Willinggel volt terhes, egyáltalán megengedhetik-e maguknak, hogy megtartsák a gyereket.

Hát akkor hogyan is érthették volna meg a nagyobbik lányuk helyzetét? Florence a főiskola elvégzése után hat hosszú éven át volt kénytelen együtt élni a szüleivel Carroll Gardensben, és a nemlétnek ez a hatalmas foltja azóta is ott éktelenkedett az önéletrajzában. Jarred öccse legalább már középiskolás volt, és el tudta őt szórakoztatni, de az azért megalázó volt, hogy annyit gürcölt azzal a hülye diplomamunkájával, és csak annyit ért el vele, hogy most receptújdonságokat próbálgatva mogyoróvajás brownie-t süthet mentaízesítésű csokicsöppel. Az úgynevezett „fellendülés” idején aztán végre elköltözött, és szűkös, szutykos albérleteken osztozott a kortársaival, akik szintén a Borostyán Liga valamelyik egyetemén végeztek történelem vagy éppen politikatudomány szakon, és ugyanúgy kávéfőztek, vendéglőkben segítettek ki, meg azokkal az ócska okostelefonokkal házaltak, amelyek mindig eltörtek, és folyton tölteni kellett őket valamelyik Apple-üzletben. Az azóta felhajtott himi-humi állások közül egynek sem volt a leghalványabb köze sem a formális végzettségéhez.

Igaz, az USA gyorsabban heverte ki a Kőkorszakot, mint ahogy azt megjósolták. A New York-i éttermek újra zsúfolásig megteltek, és felvirágzott a részvénypiac. De azt már nem kísérté figyelemmel, hogy a Dow elérte-e a 30 vagy 40 ezret, mert ez az egész lázas felfelé

törtetés egy tapodtat sem vitte előrébb Willinget, Estebant és Florence-t. Úgyhogy ő talán nem is tartozik a középosztályhoz. Lehet, hogy ez a címke csupán egy irodalmi műveltségű családból érkező üdvözlés maradványa, amelyhez azért ragaszkodik az ember, hogy elkülönüljön azoktól, akik nincsenek is lényegesen rosszabb helyzetben nála. Nem sok olyan étel van ám, amely pusztán hagymából elkészíthető lenne.

Anya! – kiabált ki Willing a nappaliból. – Mi az a *tartalékvaluta*? Florence, miután kezét a konyharuhába törölte – a hideg szürkevíz nem vitte le a fásírtból ráragadt zsírt –, frissen megfürödve találta a fiát, sötét, nedves haja összeborzolódott. Az idén nőtt ugyan pár centit, de vézna és egy kissé még mindig alacsony volt ahhoz képest, hogy három hónap múlva tizennégy lesz. Kiskorában milyen vadóc volt! De az óta az öt évvel ezelőtti végzetes március óta nem is igazán félős – nem volt már gyerekes –, inkább *óvatos* lett. A korához képest túlzottan komoly és túlságosan csöndes volt. Florence-nek időnként az a kellemetlen érzése támadt, hogy őt figyel, mintha egy biztonsági kamera rezzenéstelen tekintete előtt élne. Azt ugyan nem tudta, hogy a saját fia elől mit akarna eltitkolni. De a magánéletet leginkább nem is a titkolózás védte, mint inkább a közöny – az a tény, hogy a többieket egyszerűen nem érdekli.

A cocker spániel létére szintén mogorva Milo – bár az örökös aggodalmas ránc a homlokán talán egy cseppnyi kopóvérre utalhatott – a gazdája mellett terült el, állát rosszkedvűen a padlón nyugtatva. Csokiszín bundája szép fényes volt, barna szeme mégis nyugtalanságot tükrözött. Micsoda egy csapat.

Willing eme esti órán tipikusnak mondható módon nem a videójátékok földönkívülijei meg hadurai előtt gubbasztott, hanem a tévéhíradó előtt. Fura, hogy már évekkal ezelőtt megjósolták a televízió halálát. A csatornákból online közvetítések lettek, de a for-

mátum tovább élt – szabad tüzet, közösségi tűzhelyet kínálva, amit egy személyes használatú készülék sosem tudott igazán pótolni. Miután az újságok szinte egyetemlegesen kihaltak, a nyomtatott sajtó átadta a helyét egy rakás amatőrnek, akik megerősítetlen sztorikat terjesztettek, mindig valamiféle ideológiai céllal. Nagyjából a tévéhíradó volt az egyetlen olyan információforrás, amelyben Florence még úgy-ahogy megbízott. *Most, hogy a dollár 40 százalék alá esett a világ...* sopánkodott éppen egy hírolvasó.

– Fogalmam sincs, mi az a *tartalékvaluta* – vallotta be Florence.
– Én nem értem ezt a sok gazdasági maszlagot. Amikor a főiskolán végeztem, mindenki csak származékos ügyletekről, kamatlábakról, valami LIBOR nevű izéről beszélt. Torkig lettem vele, és különben sem érdekelt.

– Hát nem fontos dolog?

– Az nem fontos, hogy engem érdekel-e. Esküszöm, éveken át az utolsó betűig elolvastam az újságokat. És ha tudtam is róla ezt-azt, aminek a jó részét már elfelejtettem, az se nem osztott, se nem szorzott. Őszintén mondom, azt kívánom, bárcsak visszakaphatnám azt az időt. Azt hittem, hiányozni fognak az újságok, de nem.

– Ezt el ne mondd Carternek – mondta Willing. – Megbántanád vele.

Florence még mindig összeresztett ettől a carterezéstől. A szülei erőltették az unokáikra, hogy a keresztnévükön szólítsák őket. Avery első gyerekszülésekor a még „csak” ötven és ötvenkét éves nagyszülők visszautasították a „nagy mama és nagy papa” megszólítást, mint olyan geriátriai állapotra utalót, amellyel ők nem tudtak azonosulni. Kétségkívül azt képelték, hogy ha a következő generáció számára „Jayne és Carter” maradnak, az egyfajta meghitt, egyenlőségen alapuló haverságot teremt, mintha nem is ősök lennének, hanem tesók. A konvenciók elvetése feltehetően arra is szolgált, hogy merésznek és élenjárónak tüntesse fel őket. Florence számára azonban kínos volt: a fia nagyobb bizalmaskodással emlegette a szüleit, mint ő maga.

A valódi mivoltukat leíró szakkifejezés – Willing nagyszülei, akár tetszik, akár nem – elfogadásának megtagadása önámításra utalt, ennél fogva pusztán a gyengeség gesztusa volt, amely Florence-t helyettük is kínosan érintette, ha már nekik nem volt annyi eszük, hogy a saját kontójukra kínosnak érezzék a dolgot. A kikényszerített bizalmaskodás nem meghittséget szült, hanem tiszteletlenséget. Ez a távolról sem nonkonformista „Jayne és Carter” kaptafa a baby boom idején születettekre volt idegesítő módon jellemző. A bosszúságát mindamellet nem Willingen kéne kitöltenie, aki csak azt teszi, amit mondtak neki.

– Ne izgulj, a nagyapád előtt soha egy rossz szót nem szólnék az újságokról – mondta Florence. – De már a Kőkorszak idején is... ami mindenki szerint rettentő borzasztó volt, és bizonyos tekintetben tényleg az is volt. De attól a nagy lármától megszabadulni, atyavilág, az nekem tök király volt... – két tenyerét kifelé fordította –, bocs, *zselé* volt. Minden olyan világosnak, békésnek és nyitottnak látszott. Addig észre se vettem, milyen hosszú egy nap.

– Újra könyveket olvastál. – A Kőkorszak említése töprengővé tette Willinget.

– Hát, a könyvek nem maradtak meg! De igazad van, tényleg visszatértem a könyvekhez. A régi fajtához, amely lapokból áll. Avery néni szerint „eredeti” volt. – Megpaskolta a fiú vállát, és magára hagyta a Valaha Volt Legunalmasabb Híradóval. Nyilvánvalóan egész Brooklynban az övé az egyetlen tizenhárom éves kamasz, akit lekötnek az üzleti hírek.

Miközben a rizst ellenőrizte, megpróbálta felidézni, mit is állított az ő dilinyós fia az alultápláltság újbóli megjelenéséről Afrikában meg az indiai szubkontinensen azt követően, hogy mindkét régió olyan hatalmas léptekkel megindult előre. Botránysos, hogy a szegényeknek egyszerűen nem telik ételre, holott a bolygón rengeteg az ennivaló, siránkozott a fiúnak. Aki erre gondolkodás nélkül rávágta: „Dehogyan”. Aztán azzal folytatta, hogy a dédnagyapja kifacsart

magyarázatát citálta elő – valahogy így: „Az csak úgy látszik, hogy rengeteg az enniváló. Ha több pénzt adnánk a szegényeknek, akkor az árak még magasabbra szöknének, és nekik továbbra sem telne rá.” Aminek az égvilágon semmi értelme sem volt. Willing környékén szigorúbban meg kellene szűrnie a nagyapja propagandáját. Az öreg saját bevallása szerint liberális volt, de ő még soha életében nem találkozott olyan tehetős emberrel, akinek az *ösztönei* ne lettek volna konzervatívak. Az egyik ilyen ösztön arra törekszik, hogy az erkölcsileg nyilvánvalót (ha pénzügyileg kényelmetlen) rettentően bonyolultnak láttassa. Például, ha túl drága a rizs, adj pénzt az embereknek, hogy megvehessék. Na, ja.

Willing az iskolában visszafogottnak és szerénynek tűnt, zárt ajtók mögött viszont igencsak el tudott telni magától a srác.

– Jut eszembe, megbeszéltem a húgommal, hogy vacsora után dumálunk – mondta Florence Estebannak, miközben a férfi egy hideg söréért nyúlt. – Úgyhogy remélem, nem baj, hogy neked kell elmosogatnod.

– Hadd használjak igazi vizet, és akkor minden este én mosogatok.

– A szürke is épp eléggé igazi, csak nem különösebben tiszta. – Nem akart ebből minden este veszekedést, és megkönnyebbült, amikor a férfi témát váltott, miközben sisteregni kezdett a hús.

– Délután megismerkedtem az új csoporttal, akiket majd felvisszünk a Mount Washingtonra – mondta Esteban. – Már ki is szűrtem a bajkeverőt. Soha nem a reszketeg, szánalmat keltő kuncsaftok csinálják a galibát, hanem ezek a kivénhedt szuperhősök. Általában pasik, habár néha akad egy-egy cellulxszal meg több száz rugós plasztikai műtétekkel összetakolt szívós, még-mindig-azt-hiszem-hogy-harmincöt-vagyok típusú vén szatyor is.

Tudta, hogy Florence nem szereti, ha ilyen megvetéssel beszél a gondjaira bízottakról, de valószínűleg muszáj volt olyankor kiadnia magából a frusztrációt, amikor azok nem hallják.

– Na, és ki a hunyó? Jézusom, ez a hús olyan vizes, hogy meg fog főni ez a fasírt.

– Már a nyolcvanon is túl lehet. Azokkal az inas bicepszeivel meglátszik rajta, hogy órákat tölt a konditeremben, csak még nem vette észre, hogy egy ideje már balsafából készült súlyzókkal végzi a karhajlításokat. A biztonsági oktatásra oda se bagózott. Csak az érdekelte, hogy mit kezdünk azzal a ténnyel, hogy mindenkinek „más a tempója”, és vannak olyan mászók, akik szeretnek „törtetni”. Nagy arc. Az ilyenek szoktak futni, legalábbis annak idején, még a kétoldali csípőprotézis-beültetés meg az öt katéteres szívűműtét előtt. Mérget vehetsz rá, hogy felveti őket a pénz, és valamikor még az idők hajnalán szívvel-lélekkel csináltak valamit. Így aztán még senki nem merte nekik megmondani, hogy kurvára megöregedtek. A házi orvosuk vagy a házastársuk általában már meghozta azt a szabályt, hogy csak úgy csörtethetnek be az erdőbe, ha van velük valaki, aki összekanalazza őket, ha lebukfenceznek egy vízmosásban, és a lábukat törik. De ezeknek egyáltalán nem fűlik a foguk a csoportos túrázáshoz, folyton a többi ízületi gyulladással lúzert méregetik, és azt gondolják magukban: *Mit keresek én ezek közt a nyuggerpukik közt?* – holott ők maguk is pontosan közéjük illenek. Ezek nem követik az utasításokat, és nem várnak senkire. Az ilyenek szenvednek balesetet, és rontják a Túl az Óperencián renoméját. A kenutúrákon ezek spriccelnek el egymagukban a rossz folyóág felé, mi meg az egész expedíciót kénytelenek vagyunk otthagyni, hogy megkeressük őket. Mert ők nem szeretik követni a túravezetőt. Főleg, ha az egy kreol. Ki vannak akadva, hogy most már a kreolok viszik a boltot, mert hát valakinek muszáj...

– Elég. – Florence bedobta a káposztát a lassan már húslevesnek látszó valamibe. – Felejtsd már el! Én melletted állok.

– Tudom, hogy már torkig vagy velem, de neked fogalmad sincs róla, hogy nap mint nap micsoda hullámokban árad felém a sértődöttség ezekből a vén szivarokból. Vissza akarják szerezni a domi-

nanciájukat, pedig progresszív gondolkodásúnak tartják magukat. Még mindig érdeként akarják feltüntetni a toleranciájukat, de azt már nem vállalják föl, hogy az ember csak olyasmit „tolerál”, amit ki nem állhat. Különben meg mi is ugyanúgy kénytelenek vagyunk tolerálni a sápadtarcúakat, ahogy ők is kénytelenek elviselni bennünket. Ez itt minden porcikájában éppúgy a mi hazánk is, mint ezeké a levitézlett gringóké. És még inkább az lenne, ha ezek a trottyos fehér kretének egy kicsit csipkednék magukat, és végre elpatkolnának.

– *Mi amado*, túl messzire mész – dorgálta meg a látszat kedvéért az asszony. – Willing jelenlétében ne beszélj ilyeneket, légy szíves.

Ahogy máskor, Florence-nek most sem kellett megkérnie a párját, hogy terítsen meg, öntsön vizet a poharakba, és töltsen teli a sószórót. Esteban zsúfolt háztartásban nőtt fel, így aztán magától értető módon látott hozzá. Ő volt az asszony első fiúja, aki meggyőzte őt arról, hogy csak mert neki nincs *szüksége* társaságra, és nincs *szüksége* segítségre a fia nevelésében, az még nem jelenti azt, hogy ne *szeretne* egy férfit az ágyába, és ne *szeretné*, hogy Willing valamiféle apapótlékot élvezzen – olyat, akinek a javára írható, hogy a srác folyékonyan megtanult két nyelven beszélni. Esteban egyszerre volt második generációs, és beszélt minden akcentus nélkül angolul, a beszédjébe jobbra csak gunyorosságból szúrt be időnként egy-egy spanyol szót, mintegy bohókásan rájátszva a sztereotípiára, amely után két kézzel kaptak öregecske kuncaftjai. Lehet, hogy nem járt egyetemre, de ez Florence nézete szerint okos pénzügyi húzás volt.

Mármost ami az etnikai kérdést illeti, nem igaz az, amiről a húga szemlátomást meg volt győződve, vagyis hogy azért mozdult volna rá egy kreolra, mert az olyan menő dolog (hoppá! *zselé*), mert ha ellenük nem megy, akkor megpróbálja velük, vagy mert valamiféle ócska liberális szégyenérzettől indítatva meg akarta tagadni a saját gyökereit. Esteban a vérvonalától függetlenül energikus, felelősségteljes, életerős férfi volt, akivel rengeteg közös vonásuk volt, nem utolsósorban az, hogy kedvenc emóciójuknak az undort tartották.

Tökmindegy, úgy érezte, az élet őt igazolta, amiért egy mexikói szeretőre esett a választása – nyílt, egyesítő és előremutató tett volt –, és el kellett ismernie, hogy a férfi hátttere pluszként esett a latba. Az, hogy vajon akkor is úgy vonzódott volna-e hozzá, ha egy sima fehér pasi lett volna, olyan kérdés volt, amit nem érdemes feszegetni. Az emberek egységcsomagok. Nem lehet belőlük elkülöníteni azt, hogy kicsodák, meg hogy micsodák, és a lényeg az, hogy Esteban mogyorószín ábrázatát, selymes fekete lófarkát és széles, magas járomcsontját ellenállhatatlanul szexinek találta. A férfi a maga más-ságában kitágította Florence világát, és egy gazdag, összetett, párhuzamos amerikai univerzumot nyitott meg előtte, amely az Avery húgához hasonlóan begyöpösödött agyú jobboldali paranoidok számára kizárólag valami áthatolhatatlan, monolitikus fenyegetést jelentett.

– Figyelj csak, emlékszel arra a pasira, aki tavaly költözött az utca túloldalára? – kérdezte Florence, amikor Esteban megfordult, hogy a káposztadarabokat felsöpörje a konyhapadlóról. – Valami Brendan. Mondtam is akkor, hogy itt van, ni, én most már egyáltalán nem tudnék házat venni ezen a környéken. A pasi a Wall Streeten dolgozik.

– Ja, rémlík valami. Azt mondtad, befektetési bankár.

– Reggel a buszmegálló felé menet összefutottam vele, és eléggé fura beszélgetést folytattunk. Azt hiszem, segíteni próbált. Van egy olyan érzésem, hogy kedvel engem.

– Húha, ez nem jól hangzik!

– Áh, biztosra veszem, hogy ez inkább csak annak az undorítóan jóságos, könyörületes híremnek köszönhető, ami úgy jár a sarkamban, mint valami ázott kóbor macska. Szóval azt mondja nekem, hogy vigyük ki az országból a „befektetéseinket”... most rögtön, még ma. Az összes készpénzt váltsuk át külföldi valutára... mégis, milyen készpénzt? Bárcsak ne lenne olyan vicces... és szabaduljunk meg minden, idézem, „dollár elszámolású kintlévőségtől”. Istenem,

olyan teátrális volt. Lehet, hogy az ilyenek nem túl sok drámába botlanak. Megérintette a vállamat, és egyenesen a szemembe nézett, mintha azt mondaná: *ez most halál komoly, kurvára nem viccelek*. Hisztérikus volt. Fogalmam sincs, miből gondolja, hogy a hozzánk hasonlóknak „befektetések” vannak.

– Lehetne, ha az a te gazdag *abuelód* végre földobná a bakancsot.

– Ha mi abból az örökségből akár csak egy tízcentest is látnánk, az azt jelentené, hogy a szüleim is feldobták a bakancsot, úgyhogy ne kísértsd a sorsot.

Bár Esteban nem volt egy aranyásó, a – szemlátomást senki által nem ismert méretű – Mandible-vagyonra tett bármiféle utalás kínosan érintette Florence-t. A tehetős apai nagyapa semmilyen érzékelhető hatást nem gyakorolt szerény neveltetésére. Az idők során rengeteg erőfeszítésbe került, mire meggyőzte kreol fiúját, hogy ő nem olyan, mint a többi lusta, agyondédelgetett, követelődző gringó, aki meg sem érdemli jó szerencsáját, és valahányszor a pénz témája felmerült, újra és újra ez az elkényeztetett karikatúra ütötte föl a fejét. Épp elég kényes ügy volt az, hogy az ő nevéen szerepelt a Keleti Ötvenötödik utca 335., és mindeddig ellenállt Esteban ajánlkozásainak, hogy beszálljon a jelzálogkölcson törlesztésébe. Öt éve vannak együtt, de ha most megengedi neki, hogy jogot formáljon az ingatlanra, az azt jelentené, hogy egy hangyányival nagyobb bizodalma van a kapcsolatban, mint amennyit testhezállónak érez, tekintettel arra, hogy a férfi egész sor elődje olyan látványos csalódásnak bizonyult.

– Szerinted mi folyik itt, ami ilyet mondatott a pasival, csak úgy, a derült égből? – kérdezte Esteban.

– Nem tudom. Fél füllel azt hallottam a hírekben, hogy valami bank pár napja becsődölt Nagy-Britanniában, de hát nagy dolog. Annak semmi köze hozzánk. Tegnap meg, hogy is volt... egy bizonyos valami-valami nem „darált be” valamit...? Tudod, hogy nem követem ezeket a dolgokat. És az is valahol Európában volt. Azok

után, hogy évekig eltartott „az euró fegyelmezett kibontakozása”, én *vérmesen* belefásultam az örökös pénzügyi problémáikba. Mindenesetre a hírekben, amit Willing nézett, tutira a kötvényekről mondtak valamit. De fogadni mernék, hogy Brendan csak le akart engem nyűgözni. Ja, és ha már a szuperfurcsaságoknál tartunk – jutott Florence eszébe tálalás közben –, Brendan azt kérdezte, hogy a miénk-e a ház. Amikor azt feleltem, hogy igen, de egy lakó is segít törleszteni a jelzálogkölcst, ezt mondta: „A tulajdonjog még jól jöhet. A lakót viszont megbánhatják.”

Az olyan te-hol-voltál-akkor sorsfordulók esetében, amilyen a Nollie nagy-nagynénikéjéhez hasonlók számára a Kennedy-gyilkosság, az anyja generációja számára 9/11 volt, túlságosan is könnyű úgy tenni, mint-ha az ember emlékezne rá, és visszamenőlegesen a reszketeg, vizenyős múltra erőltetni az utólag tudomásunkra jutott szilárd tényeket. Ezért aztán Willing elhatározta, hogy később emlékezni fog erre az estére, a szó igazi értelmében emlékezni – egészen a fűrészporszerű fasírtig, az anyja meg a húga vacsora utáni hosszas video-eszmecseréjéig, és a vízkimaradásig (ami addigra már mindennaposá vált). Majd szerényen a helyén kezeli azt aényt, hogy akkoriban még nem értette a *tartalékvaluta* fogalmát. Ahogy azt sem fogta még föl, hogy mi fán terem a *kötvényaukción*, habár kétségkívül hosszú évtizedek, sőt talán évszázadok teltek el úgy, hogy mindkét fogalmat nagyjából mindenki kerek percc unalmasnak és lényegtelennek tartotta. De a jövőben majd gondoskodik róla, hogy ennyit azért a maga javára írjon: a 7 órás esti híradó alatt, még ha meg nem is értette – ezt az „amerikai kincstárjegyaukción” a maga „kamatlábcúcsával” –, a hanghordozást igenis felfogta.

A Kőporszag óta ráállt a füle. Mindenki más azt hitte, hogy a legrosszabban már túl vannak, dicsőségesen és tartósan helyreállt a rend. Willing esetében azonban, a maga megtermékenyítő te-hol-voltál-akkor eseménye idején, amelyet nyolcéves véniséges vén fejjel

élt meg, revelációszámba ment A Nap, Amikor Semmi Sem Folytatódott, márpedig a revelációk nem bújócskáznak, azok nem férnek vissza a szekrénybe. Ennek a megmásíthatatlan kinyilatkoztatásnak a következtében megtanulta a fejük tetejére állítani a várakozásokat. Nincs abban semmi megdöbbenő, ha valami nem működik, ha valami darabjaira hullik. A meghibásodás és a pusztulás a világ természetes állapota. Az a megdöbbenő, ha valami bármennyi ideig is rendeltetésszerűen működik. Ilyenformán gyermekkorának utóbbi felét a hálálkodó álmélkodás állapotában töltötte – azon, hogy a televízió szupertelitett színekben tündököl (bekapcsolt! már megint!), hogy az anyja pontosan közlekedő, sőt egyáltalán közlekedő busszal jött haza a munkából, hogy a csapból tiszta víz folyik, még ha őt csak néhanapján engedik is a közelébe.

Ami a hanghordozást illeti, ő már akkor felismerte, amikor az anyja még a káposzta mellett csevegett a konyhában. Sem az anyja, sem Esteban nem érzékelte a hangszínt. Csak Willing figyelt föl rá. Vagyis Willing és Milo; az éber tekintetű, óvatos testtartású, fülét hegyező spániel is valami különös hanglejtést észlelt. Mert a hírolvasó jól felismerhetően ideges izgatottsággal a hangjában beszélt. Akik a híreket mondják, imádják, ha történik valami. Aligha lehet őket ezért hibáztatni, hiszen az a munkájuk, hogy elmondják azt, ami történt, ők pedig szeretik, ha van mit csinálniuk. Ha valami rossz dolgról tudósítanak, és szinte mindig ez a helyzet, hiszen a jó hírek jobbra az egyformaságról szólnak, feszengeni kezdenek attól, hogy örülnek. A legrosszabb műsorvezetők látványosan eltúlzott hamis szomorúság mögé rejtik az örömuiket, amivel persze senkit sem tesznek lóvá, és Willing is szerette volna, ha leszoknak róla.

Ma este legalább senki sem halt meg, és akármilyen rejtélyes eseményekről is tudósítottak, azoknak a számokhoz és olyasféle időtlen kifejezésekhez volt közük, amelyekről lefogadta volna, hogy rajta kívül a nézők túlnyomó része sem érti őket. Így aztán a hírolvasók meg a vendégeik legalább nem vágtak gyászos képet, és a hangjukat nem

halkították mesterségesen szomorú moll hangnembe. Ellenkezőleg, mindenki elégedettnek, sőt felvillanyozottnak tűnt a híradóban. Ezt a zaklatott vidámságot azonban kikezdte a mardosó tudat, hogy ezt a lelkesültséget a legjobb képességeik szerint el kell kendőzniük, mert később még meg fogják bánni. Az egész hangulat ezt sugallta: ez most mókás, de később már nem lesz az.